

pez, melynek határát a tűzifa termelésnél alapul venni minden hátrány nélkül lehetséges, sőt czélszerűbb is mint volt a régi ől vagy lenne az uj méteröl, miután egy favágó ennyi fát egy nap rendszeren nem készít fel;

3) mert vásári, illetőleg vétel és eladási egységül is alkalmas, nem lévén sem túl kicsiny, sem a gyakorlati élet szükségeivel gyakran ellentétbe jövő egység; és végül

4) mert a tűzifára a küldföld is ugyan ez egységet használja s mert attól ebben eltérni czélszerűségi ok nem forog fenn.

Bedő Albert.

Erdeink érdekében.

A mint a nagybirtokok az ős nemesi családoktól, kik az erdők iránt kiváló kegyelettel viseltettek, az ujabb időben túlsúlyra vergődött, amaz üzletemberek kezébe kerülnek, kik vagyonuk gyarapítására minden eszközt felhasználnak, s kiknek kezei között a szerzett birtokra a legkorlátlanabb rablógazdálkodás súlya nehezedik: ezzel egyidejűleg sodortatnak az ezen birtokok kiegészítő részét képező magán-erdők is bizonyos végromlásuk felé.

A pénzügyi szédelgésből üzött, minden rendszer és kimélet nélküli rablógazdálkodásnak az erdők okvetlenül áldozatul esnek, s e körülménynek közgazdaságilag felettébb hátrányos visszahatása kimaradhatlan, minthogy az erdőkkel együtt egyszersmind a jóllét jelentékeny forrásai és feltételei semmisülnek meg.

Az erdők hivatvák u. i., hogy nagymérvű faszükségleteinket tartósan fedezzék; a termékenyítő anyagokat a körleléből a talajba vezessék; a talaj termékeny alkatrészeinek elillanását megakadályozzák; gyökérzetükkel a hegyomlások és lemosásoknak gátot vessenek; a terményföldeket a hó- és

kőomlások ellen védjék; a sebes esők vizének rohamos lefolyását megakadályozzák; a talaj nyirkosságát és a forrásokat állandóan fenntartsák; a légköri csapadékokat szaporítsák; a futó homokot letartóztassák; szélvészek ellen védelmül szolgáljanak; égháboruk és jégverések erejét mérsékeljék, s arányos elosztás és kiterjedés mellett az éghajlatot és időjárást szabályozzák. Mindezek mellett pedig a legjótékonyabb befolyással vannak az egészségi viszonyokra is, s a legszebb — mert természetes — diszéül szolgálnak az országnak.

Hogy ama nagymérvű erdőpusztítások, melyek 15 év óta folyton fokozódó arányban tapasztalhatók, jelentékeny mértékben elősegítették a néhány év óta gyakran sujtoló elemi csapásokat, ezt mindenki be fogja látni, a ki a természeti törvények és viszonyok ismeretével bír.

De a tömeges erdőirtások rendszerint a nép erkölcsi súlyedését és elszegényedését is maguk után vonják. Egyfelől u. i. több munkaerőt elvonnak a mezőgazdaságtól, mint a mennyit az belterjes mivélés mellett nélkülözhetne. A napszámosnak és fuvarosnak egyaránt alkalma nyílik többet keresni, s ennek arányában egyszersmind többet is fogyaszt, különösen a szeszes italokból azért, hogy a nehezebb munkához pillanatnyi erőt szerezzen. Ez azonban csakhamar szokássá, s a szokás második természetté válik, vagy más szóval mértéktelenséggé fajul, s fölösleges mondanom, hogy a szenvedélylyé vált iszákosság csökkenti aztán a munkaképességet és kitar-tást, s a munkás földjei mivélését csak felületesen és hanyagul teljesíti, igyekeztvén mielőbb ismét erdei munkát, s azzal pénzt keresni, hogy iszákossági szenvedélyét kielégíthesse. A hanyag mivélés pedig tetemesen csökkenti a talaj termőképességét és értékét, melyhez aztán nem kell egyéb, csak egy mostoha év csapása, s a szükség és nyomor általánossá válik, mert ilyenkor az élelmi és egyéb szükségleti cikkek drágulásával szemben a

munkabérek épen csökkennek, s így a keresmény korántsem elégséges a szükségletek mindenikének fedezésére. Végül az élelmi szerek hiánya folytán csökken az emberi és állati munkaerő; betegségek kapnak lábra; a terményföldek miveltése még inkább elhanyagoltatik, s a szükség és nyomor állandó jelleget ölt.

A kiméletlen erdőpusztítások sok esetben onnan erednek, mert a pénzzavarokba keveredett birtokos, hogy mielőbb pénzhez juthasson, és zavarából kigázoljon, neki esik az ég ingyen adománya gyanánt tekintett erdőnek, s hogy ilyenkor a főtekintet minél nagyobb pénzösszeg bevételére irányul, s nem jön figyelembe az anyagok helyes és okszerű értékesítése, annál kevésbé pedig a rendszer nélküli gazdálkodás jövő következményei, ez mind magától értetődik. A letarolt erdőterületek legnagyobb részt kopáron maradnak, s kivált hegyi vidékeken rövid idő alatt vadon és terméketlen pusztaságokká válnak, minthogy azok újraerdősítése költséget és fáradságot venne igénybe, melynek gyümölcsét azonban csak az utókor élvezné; a jelen birtokos pedig kényelmesebbnek találja a területet csekély haszonnal inkább legelőnek használni, sem hogy utódjai számára költsékezzék. Nem számít rá, vagy nem törődik még jóakaratu szakértők figyelmeztetése után sem a jelen birtokos azzal, hogy e helyeken rövid idő alatt sem erdő, sem legelő nem lesz.

Hogy a tömeges erdőtarolásoknak mily hátrányos befolyásuk van, továbbá magára az illető vidék okszerű erdőgazdaságára és faüzletére is, könnyen beláthatjuk, ha figyelembe vesszük, hogy a halomra döntött és nagymértékben felgyült agyagok mellett, kivált a kiviteltől elzárt helyeken, az árak mennyire alá süllyednek. Ilyen tömeges termeléssel csak olyan vállalkozók boldogulhatnak, kiknek módjukban áll a potom áron megvett anyagokkal vasuton távolabbi piacokat felkeresni, hol áruikat, ha olcsón is, de még mindig előnnyel értékesíthetik.

Az inkább helyhez kötött és okszerűen gondolkozó erdőbirtokos, kinek az erdőbirtokban fekvő tőkét, az üzleti költségeket és terhes adót egyaránt számításba kell vennie, természetesen ezen versenyt nem képes kiállani, s a visszás körülmény folytán számítása elvégre is oda üt ki, hogy erdeje nem csak hogy hasznot nem ad, de az adót és kezelési költségeket sem fedezi.

Ilyen körülmények között közérdekben álló; általános óhajtást kell hogy képezzen: vajha erdőtörvényünk mielőbb meghozatnék, s abban a főntebb jelzett visszás körülmény ellen is kellően gondoskodva lenne.

Schnóbel János, főerdész.

Szabályrendeletek az államerdészeti-szolgálat köréből.

A kincstári erdőőrök számára szerzendő vadászati jegyek bélyegilletékének mikénti fedezése és azok lőfegyvereinek adóköteles volta.

(Körrendelet az összes m. kir. pénzügyi, bánya- és jószágigazgatóságokhoz, s főerdőhivatalokhoz.)

1875. évi 43.471. szám. Felmerült kételyek mellőzése és egyöntetű alkalmazkodás végett ezennel kijelentetik, hogy az 1875. évi XXI. törvényczikk 9. §-ának határozmányainál fogva az államkincstár megántulajdonát képező erdők, vadászterületek őrzésére állandóan alkalmazott szolgaszemélyzet (erdőőrök, erdővédek) számára, minthogy ezen egyének vadászatra használható lőfegyverrel vannak ellátva, a kincstár, a melynek szolgálatában azok állanak, köteles szerezni vadászati jegyet, mely jegyek ezen erdőőröknek egyéenkint a törvény életbeléptétől számítandó három évi érvényességgel, a 12 frtnyi bélyegilleték előleges lefizetése mellett, az illetékes törvényhatóság első tisztviselője által kiadandók.